

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Bảy, ngày 21/10/2023

TỊNH KHÔNG PHÁP SƯ GIA NGÔN LỤC

Phần 3

Chương 7

NÓI RÕ GIÁO DỤC CỦA PHẬT ĐÀ

(BÀI 2)

Nói đến giáo dục của Phật Đà, chúng ta có đầy cảm xúc khi chúng ta nhận ra rằng việc tu học để chuyển đổi tập khí, phiền não của mình không đơn giản chỉ là một sớm một chiều.

Trải qua 1400 giờ học tập “*Chuyên Đề 1200 Đề Tài của Hòa Thượng Tịnh Không*” và “*Tịnh Không Pháp Sư Gia Ngôn lục*”, chúng ta thấy mình chưa thay đổi được tốt, hưởng hồ những người đến với Phật chỉ là để quy y có chứng nhận là đệ tử Phật.

Mọi người thử nghĩ xem, sau một thời gian dài học tập xuyên suốt với một vị Thầy hướng đạo cho mình, trong lòng mình còn phiền não không? Vẫn phiền não! Tham, sân, si, mạn còn không? Vẫn còn! Thế mới hiểu được rằng việc chuyển đổi tập khí của mình phải dụng công lâu dài.

Khi tôi miên mật học tập 1400 giờ không ngơi, không trễ phút nào, trong hoàn cảnh vẫn bôn ba khắp nơi, chính là để thử xem, mình có chuyển đổi hay không? Dụng ý của tôi không phải để khoe khoang, để chứng minh bản thân mà là để thể hội và trải nghiệm.

Sau quá trình dài nỗ lực khắc phục tập khí thì phiền não, vọng tưởng, chấp trước chân thật là có giảm, nhưng nó vẫn chưa vắng bật hoàn toàn, vẫn còn đầy đủ y nguyên 16 tên “*Thập lục tặc*” và đang ẩn tàng ở đâu đó. Cứ điềm danh xem: “*Anh tham sân si ngạo mạn đâu? Sắc Danh Thực Thùy đâu?*” Chúng sẽ trả lời: “*Tôi đây chứ đâu! Chờ khi nào ông gọi, là tôi đến ngay!*”. Chúng đang nhâm nhi uống trà, chờ cơ hội.

Một ngàn bốn trăm giờ cũng chính là 1400 ngày đã qua đi, mà việc chuyển đổi còn khó, hưởng hồ những người tùy thuận theo tập khí của mình, ngày ngày vẫn “*tham, sân, si, mạn*”, “*tự tư tự lợi*”, “*danh vọng lợi dưỡng*”, thỏa mãn trong “*năm dục sáu trần*” lại càng khó hơn. Ngay cả người niệm Phật 10 năm, 20 năm, có nắm chắc phần vãng sanh hay không, Hòa Thượng khẳng định là rất khó nói.

Ấy vậy mà có người đến niệm Phật tiền biệt người lâm chung lại quả quyết rằng người lâm chung ấy đã thành tựu vãng sanh, mặc dù, từ trước đến giờ, họ chưa từng học Phật, chưa ăn chay và chưa có sự chuyển đổi nào. Người trải qua nhiều ngày huân tập mà còn chẳng ăn thua, vậy mà lại quả quyết như vậy thì là nói khoác.

Điều này giúp mọi người thấy rằng, tập khí phiền não của chúng ta thật không dễ chuyển đổi. Chúng ta vẫn chìm đắm trong “*danh vọng lợi dưỡng*” và “*tự tư tự lợi*”. Khi làm bất cứ việc gì, chỉ cần lộ mặt mình ra, thì vẫn là “*ta*” và cái “*của ta*”, thậm chí ngã

dúi đầu xuống rồi, đứng lên, vẫn là “ta” tiếp, làm đau đầu mọi người xung quanh. Thế mới biết con đường vượt sanh tử không hề dễ dàng.

Nhiều người có lẽ nghĩ rằng tôi đang “*danh vọng lợi dưỡng*” lắm rồi; ngồi chễm chệ để có người cơm bưng, nước rót. Họ đến thăm và cũng hỏi rằng ai nấu cơm cho tôi, ai dọn dẹp trong ngoài vườn sạch sẽ, ai chăm sóc hoa trái sum xuê xanh tốt, để tôi có thời gian phiền dịch và cho ra sản phẩm đều đều. Tôi hài hước trả lời rằng: “*Đến giờ có tiên xuống, tiên quét nhà, giặt đồ, nấu cơm rồi tiên về*”. Tôi không mong muốn tập khí phiền não mình dậy khởi, cho nên khi đến bất cứ nơi nào, tôi đều tự phục vụ kể cả việc ăn uống, vậy mà tập khí vẫn tuôn trào.

Ngay khi ở nhà, tôi cũng luôn thay đổi tư thế làm việc. Tôi đặt cơm xong thì dịch bài, dịch mỗi tay thì quét dọn nhà cửa; xong việc lại ngồi dịch; dịch một lúc thì ra tưới cây, nhổ cỏ; rửa tay sạch sẽ rồi lại ngồi dịch; xong việc thì tắm rửa, giặt đồ. Ngoài lúc làm việc, cuộc sống của tôi cũng đầy màu sắc; cũng ngoại giao, giao tế; cũng quan tâm đến các sự kiện. Tuy vậy, việc thúc liễm thân tâm, kiểm soát tập khí phiền não của mình thì không lơ lửng, thế mà nó vẫn tuôn ra. Tập khí phiền não của mình như vậy nên không thể chủ quan!

Tập khí phiền não, mình chưa không chế được, nói chi đến việc thực tiễn giáo dục Phật Đà, đem lời giáo huấn của Phật Đà để cải đổi thân tâm của mình. Mà việc quan trọng nhất là gì? Là thay Phật “*phục vụ*” chúng sanh! Lần đầu tiên tôi nghe Hòa Thượng nói từ “*phục vụ*”, phải nói là rất bàng hoàng.

Chỉ riêng mình Hòa Thượng dùng từ “*phục vụ*”- nghĩa là người dưới phục vụ người trên, còn những người khác thì nói là “*tiếp độ*” nghĩa là bề trên tiếp độ bề dưới.

Hòa Thượng giải thích chữ “*độ*” nghĩa là “*phục vụ*” chúng sanh chứ không phải là “*tiếp độ*”. Ngoài ra, luôn luôn tự nhận mình là ít tu, phước mỏng, nghiệp dày và xem tất cả chúng sanh là Bồ Tát chỉ riêng mình là phàm phu thì mới là “*phục vụ*”.

Sáng nay tôi lạy Phật, rất cố gắng giữ tâm thanh tịnh nhưng trong đầu vẫn hiện hình ảnh như chiếu phim 3D. Tôi dùng tiếng niệm Phật lớn lên để lấn át vọng tưởng nhưng vọng tưởng vẫn là vọng tưởng. Điều này cho thấy những ai đang chủ quan thì chớ có xem thường.

Có người nghe thấy thế liền buông xuôi, mặc cho mọi việc trôi tới đâu thì tới. Đó cũng là sai lầm, Hòa Thượng nói: “***Cái quan trọng nhất là bạn có chịu làm hay không. Bạn không chịu làm chứ không phải là khó đến như vậy***”.

Chúng ta phải hiểu rõ rằng, tập khí tốt của ta thì quá ít, còn tập khí xấu lại quá nhiều, nhiều đến mức, chiếm hết khoảng không gian mà mình có. Ví như mảnh ruộng rau, nếu không chăm chỉ làm cỏ, thì chỉ cần một tháng, cỏ mọc rất dày, xanh um tươi tốt, đến nỗi lấp hết rau. Điều mà người nông dân nào cũng biết là hạt của cỏ dại, loại mà phá hoại nhiều nhất, lại không bao giờ bị tiêu, thối hay úng. Nó có thể nằm sâu trong lòng đất, chỉ cần ta xới đất, là nó lên mầm ngay. Liên tưởng đến tập khí xấu ác của chúng ta cũng vậy, nó chính là các hạt cỏ dại, vẫn y nguyên và đang ẩn rất sâu trong lòng đất.

Vì thế cho nên, sẽ thật là sai lầm, nếu mình tin tưởng là cỏ dại tập khí đã được dọn sạch rồi vì lâu nay mình không thấy nó. Thật ra, nếu không để tâm dọn dẹp, nhổ tận gốc thường xuyên thì chúng sẽ phục hồi nguyên vẹn như cũ.

Đời sống của chúng ta luôn bị tập khí phiền não xoay chuyển nên Phật chỉ dạy cách để đối trị tâm bệnh của chúng ta: Đối với tham thì ta phải bố thí; đối với sân hận thì phải ta nhẫn nhục; đối với lười biếng, giải đãi thì ta phải tinh tấn.

Câu “**A Di Đà Phật**” là hạt giống tốt nhưng chúng ta đang gieo hạt giống quý giá đó vào đám cỏ lác, vào bụi cây gai trnh nữ hay vào ruộng tâm đầy phiền não, vọng tưởng, “*tham sân si mạn*” thì khi niệm Phật, cũng sẽ đầy rẫy phiền não, vọng tưởng, “*tham sân si mạn*”. Một người ham tiền niệm Phật thì chính tập khí phiền não đó sẽ thúc ép, réo gọi trong tâm, khiến họ bức bách như một kẻ nghiện.

Điều này khiến tôi nhớ đến một chú có dáng vẻ người nghiện, sau khi thấy các bé ở Khóa tu Mùa hè chùa Phúc Long-Bắc Ninh tri ân cha mẹ, đã xin phép tôi được tri ân mẹ mình. Chú nói với mẹ: “*Mẹ ơi! mẹ cho con xin lỗi, mẹ cho con cơ hội để con sửa đổi*”. Người mẹ nghe thế, ngã ra xỉu luôn. Rõ ràng chú không còn muốn phạm sai lầm nữa nhưng chú đã đang nghiện mất rồi thì sẽ không thể nào cưỡng lại được.

Qua đây, chúng ta quán chiếu xem mình có nghiện không? Mình nghiện “*danh vọng lợi dưỡng*”, “*tự tư tự lợi*”, rồi nghiện hưởng thụ “*năm dục sáu trần*” và nghiện cả “*tham sân si mạn*”. Mình nói rằng mình không nghiện ư? Vậy tại sao nó phát khởi? Chất kích thích là thứ chỉ nghiện đời này còn những tập khí xấu ác thì đã nghiện từ vô lượng kiếp rồi. Đây mới thật là đáng sợ!

Cho nên mọi người đừng thấy tủi thân vì tu hoài vẫn không chuyển đổi, rồi bỏ tu. Đây là ý nghĩ sai lầm! Thật ra, chúng ta có thay đổi, cũng giống y như chúng ta dọn một mảnh đất đã sạch cỏ, nhưng một tháng sau thì vẫn y nguyên. Việc này không sao cả! Miễn là có sự nỗ lực, có sự dụng tâm để chuyển đổi tập khí là được.

Nếu đời này, mình không thay đổi được tập khí thì như Hòa Thượng nói, là sẽ “**bỏ qua cơ hội ngay trước mắt**”. Cơ hội gì vậy? Cơ hội vãng sanh Thế giới Tây Phương Cực Lạc, để được tiếp tục nghe Phật nói pháp, thẳng đến đạo quả Bồ Đề.

Lỡ cơ hội thì tiếp tục đi vào sanh tử, cảm nhận nỗi khổ của chúng sanh để rồi khi chúng ta thành Phật, thành Bồ Tát, chúng ta sẽ có trải nghiệm, cũng giống như người trải qua bao nhiêu chiến trường, rồi lên làm tổng tư lệnh, sẽ biết cách làm thế nào để điều phục binh tướng.

Vì vậy, chỉ cần có nỗ lực, có dụng tâm là được. Nhưng không phải là nỗ lực tàng tàng mà phải như Hòa Thượng gọi là “**dũng mãnh tinh tấn một cách đặc biệt**”. Trong thời gian còn sinh mạng này, chúng ta sẽ không ngừng tích thiện, cứ làm thật nhiều việc thiện. Không nhất thiết phải là những việc lớn lao, hãy tích từ những việc thiện nhỏ. Gieo nhiều nhân thiện nhỏ, để nhân thiện được nhiều hơn, nhân ác bớt đi.

Các việc thiện nhỏ đơn giản chỉ là biết tặng rau cho người hàng xóm; không để lãng phí rau đã trồng mà không có người ăn; biết tận dụng đất trồng, ven bờ tường để

trồng rau sạch; biết trồng cây cảnh vừa đẹp vừa làm thuốc; biết quan tâm đến các sự kiện để gửi rau đến nơi có nhu cầu nhằm phục vụ đại chúng.

Đó không phải là tiết kiệm sao? Mọi người có thường làm như vậy không? Những việc này tưởng chừng dễ hiểu dễ làm, nhưng quan trọng là có làm hay không? Trong hành trình của tôi, đi đâu cũng mang theo rau giống, hạt giống trồng khắp nơi, vì những thứ đó có thể giúp ích cho đời sống mọi người. Đó chính là tích thiện, tích công bồi đức, đó là cách mình thay đổi tập khí của chính mình.

Cho nên Hòa Thượng dạy chúng ta không gì khác hơn là thay đổi những thói quen xấu thành thói quen tốt.

Có rất nhiều người mong muốn làm những chuyện vĩ đại như giúp người vãng sanh Tây phương Cực Lạc. Chuyện giúp cho người vãng sanh thì quá tốt rồi! Thế nhưng, ta có nắm chắc phần vãng sanh của mình chưa? Những việc gì tốt trong đời sống thường ngày đã làm được chưa? Đây là việc rất nhiều người hiểu lầm, thậm chí cho rằng, những việc đó quá nhỏ, tầm thường, không đáng để làm, cho rằng đó là việc của phàm phu, trong khi bản thân mình còn chưa phải là Bồ Tát. Thậm chí, làm một phàm phu tiêu chuẩn còn chưa đạt.

Cho nên, nói đến giáo dục của Phật Đà, ta cứ tưởng là ta đang làm tốt nhưng thật ra ta chưa đến được giáo dục của Phật. Ta chỉ dừng ở mức, tiếp tục xoay vần chuyện đổi tập khí phiền não của chính mình.

Ta cũng chưa đi vào pháp môn. Đường còn quá xa! Một câu “***A Di Đà Phật***” thật quý lắm! Tuy nhiên, hạt giống trong sạch tinh khiết ấy lại được ta gieo vào ruộng cỏ lác, cỏ cú; gieo vào cái tâm “*tham sân si mạn*”, “*tự tư tự lợi*”, “*danh vọng lợi dưỡng*”, hưởng thụ “*năm dục sáu trần*” có độ nguy hiểm còn hơn cỏ lác, cỏ cú./.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót.

Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!